

Ναταλία Καραγιάννη*

Κροτίδα

Στο πλαίσιο της ποίησης, αφού η ποίηση είναι ταυτόχρονα ελευθερία και πλαίσιο, δηλαδή όριο, η μόνη δυνατή εξέγερση για μένα έχει να κάνει με τη γλώσσα. Με άλλα λόγια, αφού τυχαίνει να είναι ασφυκτικός ο περιορισμός των τριακοσίων λέξεων που μας δίνεται, ασφυκτική η πρόσκληση να εκφραστούμε κάπως ('δοκιμιακά') και όχι αλλιώς ('λογοτεχνικά'), η εξέγερση μες στην ελληνόφωνη ποίηση, αν παρατηρείται, δεν έχει απολύτως τίποτα να κάνει με τα κίτρινα γιλέκα στη Γαλλία ή την κατατρεγμένη ζωή των Μαύρων στις ΗΠΑ. Είναι προφανές, νομίζω, πως δεν (μας;) συμβαίνει το άλμα από το ατομικό στο συλλογικό, αντιθέτως με ό,τι πρότασε ο Καμύ. Και κρίμα, ίσως, αλλά χωρίς καμία μελαγχολία. Επειδή η ελληνόφωνη ποίηση διέπεται από βαθύ μικροαστισμό και πρόκειται για αποικιοκρατούμενη ποίηση, γενικώς – δηλαδή με λίγες εξαιρέσεις. Το να γράφεις ώστε να αρέσεις στο τάδε κοινό είναι μικροαστικό, δηλαδή βαθιά συντηρητικό – ακόμα κι αν το κοινό σου είναι ελαφρώς πλατύτερο από τους φίλους σου. Το να γράφεις ξεπατικώνοντας λίγο ή πολύ την αγγλοσαξωνική, γερμανική ή γαλλική Χ ή Ψ παράδοση ή τον Μέγα Έλληνα Νομπελίστα ως άλλος Ιζνογκούντ είναι αποικιοκρατούμενο. Μόνο λίγη εξέγερση χωράει, αν και ακριβώς εκεί χωράει, αφού τίποτα δεν είναι μονόδρομος και η ελευθερία κατακτιέται μέσω των άλλων.

Η μόνη δυνατή εξέγερση απευθύνεται στη γλώσσα και στη συνείδηση των ιεραρχιών που κουβαλάει, δηλαδή στη φόρμα. Εφευρέσεις, νεολογισμοί, βορβορυγμοί πάσης φύσης, αντιμπαμπινιωτικά αλιτερείσιους, κρούσματα καμπάνων και ανατριχιαστικά ίχνη φρένων είναι πράγματα που συμβάλλουν στο αναποδογύρισμα. Σε κάποιο βαθμό. Υπάρχουν πιο ριζικές λύσεις, δεν έχουν όλες την ίδια ένταση στο άμεσο αποτύπωμά τους, όμως θα ήθελε κανείς να εμπιστευτεί το βάθος χρόνου. Οι πιο ενδιαφέρουσες από αυτές που εγώ, ως αναγνώστρια, συναντώ επιστρέφουν αενάως στην τρελή γλώσσα, στην τρέλα μέσα της – μιλώ για γραφές που έχουν το κουράγιο να χάσουν τον ποιητή από τα μάτια τους, να χάσουν, δηλαδή, το υποκείμενό τους, την περίφημη 'φωνή', να

παίξουν με όλα τα υλικά που δεν προσφέρονται, να χωθούν σε όλες τις ανύπαρκτες πτυχές, να δημιουργήσουν γωνίες μες στα κοίλα μέρη. Δεν παραδοξολογώ. Εφεύρεση της γλώσσας είναι η ποίηση, αυτή είναι όλη κι όλη η εξέγερση μέσα της, όλο κι όλο το μεγαλείο της. Μια τελευταία λύση είναι η εξαφάνιση από την ίδια τη γλώσσα.

** Πειραματίζεται σε διάφορα ιδιώματα, από πολιτική θεωρία ως ζωγραφική. Το τελευταίο δημοσιευμένο βιβλίο της είναι η Αποικία (Άγρα, 2018).*